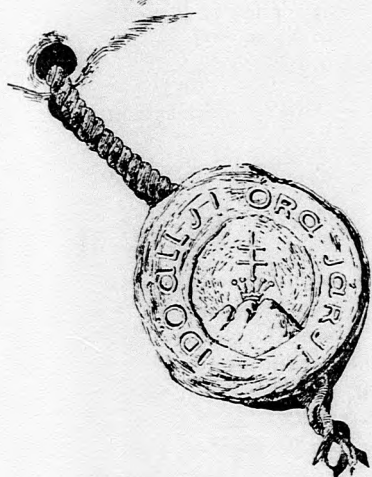
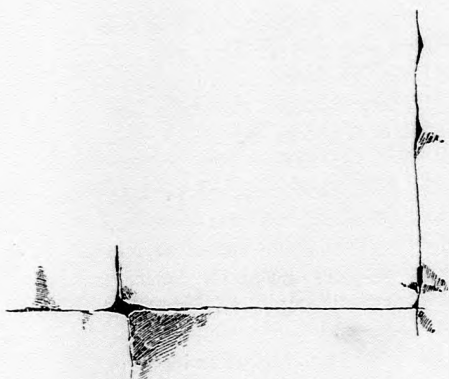

ELŐKELŐ: :VILÁG

•HETENKÉNT•MEGJELENŐ•FOLYÓIRAT.
•A MAGYAR NEMES-TÁRSASÁG SZÁMÁRA.

ELŐKELŐ VILÁG

hetenkint (szerdán) megjelenő szépirodalmi és társadalmi folyóirat a magyar nemes társaság számára.

Előfizetési ára: Egész évre 16.— Egyes szám —.40	Szerkeszti és kiadja: Lengyel Gizella.	Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ker., István-út 40. szám.
--	---	--

Sport.

Az alagi lóversenyek utolsó napja vasárnap, e hó 4-én, csúnya, hideg, esős időben folyt le s így a közönség is természetesen csak gyéren népesítette be a tribünöket.

Első futam a kétévesek eladó versenye volt, 1500 korona díjért 1000 méter távra, melyben nem nagy küzdelem után, egy félhosszal Pejacevich A. grófné Dallosa lett az első, utána pedig Páncélos jött másodiknak, ezt pedig egy félhosszal Rozmaring követte. A többi lovak a következő sorrendben érkeztek be: Garany, Girigáré, Mr. John, Néha-Néha, Bella, Liol.

Ezután következett az eladók versenye, melyben 1000 korona díj és 2000 m. táv volt. Geist G. Bohémeje két hosszal biztosan győzött, második Györgytallér s utána rossz harmadik Switcher lett, a negyedik futó, Ronacher feltartatott.

Harmadik futam az 1200 méteres Batthyány-handikap volt, melyre 3000 korona volt kifizetve. Rohonczy G. Cleopatrája egy hosszal első lett, Elluczi második, ezután egy félhosszal Antonius lett a harmadik, futott még 4 ló, melyek a következő sorrendben jöttek be: Bencze, Paragráf, Du nur, Pattogó.

Most következett a nap legértékesebb futama, a Draghunt-steeplechase, melyben magas tiszteletdíjakért 6000 méter távra futottak. Ez a verseny az idén nem volt oly szép, mint a tavalyi, mert az idén csak hat ló jelent meg a starton, melyek közül gróf Csekonics Endre Zenitje, melyet gróf Csekonics György lovagolt, könnyen egy hosszal győzött, utána Cseko második s Marion harmadik lett, futottak még: Nusi, Lázsiás és Denise.

A következő versenyben, a Sikatori gátversenyben, mely 2800 méter távra 3000 koronával volt díjazva, nagy meglepetést keltett Csernel Winifredjenek hat hosszali könnyű győzelme, melyet Imre lovagolt, ki ezuttal először próbálkozott gátversenyben. Adj Isten második s Redaktor harmadik lett, a többi lovak imígyen futának be: Délczeg, Szeszély II., Vendel és Hironnelle. — A győztes kancára a totalizátor óriási osztalékot fizetett.

Most következett a program utolsó pontja: a Búcsú-verseny. Ezuttal 1600 m 1200 koronáért. Könnyen egy hosszal első lett Geist G. Viveurja, Trilla és Popovka holt versenyben második, ezután pedig Perinsular.

A bécsi pótmeeting negyedik napját nagy mezőnyök és nagy meglepetések jellemzik, mert Áldomás kivételével egyik favorit sem felelt meg a beléhelyezett bizalomnak.

Háromévesek és idősebbek versenyében lovag Lederer S. Timárja könnyen két hosszal első lett, Felleg II. és Patrizierin a holtversenyben második.

Kétévesek handikapjában küzdelem után Brachfeld Rose S.-je lett első, Mr. C. Wood Sebese második s Parole pedig 4 hosszal harmadik.

A harmadik verseny Handikap volt, a melyben Üchtritz Fexe három hosszal első lett, utána Ne engedj jött be s ugyancsak 3 hosszal Round the cournek harmadik.

Novemberi handikap kétéveseknek. Küzdelem után Mr. Roberts Onyxja lett első és Barbara második, Parapluié két és fél hosszal harmadiknak érkezett be.

Az eladóverseny következett most, melyben gr. Sternberg A. Áldomása egy hosszal győzött, Cabbage Rose második s Da capo pedig két hosszal harmadik lett.

Az utolsó verseny az Eladó kétévesek versenye volt, melyben biztosan egy hosszal Mr. C. Wood Beau Filja első, Stohfeuer második, Melba félhosszal harmadik lett.

A nagy díjakkal honorált versenyek a következő mezőnyökön folytak le: I. díj 2000 korona, 1000 m. táv, II. díj 2000 korona, 1000 m. táv, III. díj 2000 korona, 1200 méter táv, IV. díj 5000 korona, 1600 m. táv, V. díj 2000 korona, 1300 m. táv, VI. díj 2000 korona, 900 m. táv. Az eladóversenyek győztesei jó áron megvásároltattak.

L. R.

ELŐKELŐ VILÁG

Szerkeszti és kiadja: LENGYEL GIZELLA.

Exhumálás.

Lombhullató novemberben a sárga avar színes virágú koszorúkkal fedetten azt hirdeti, hogy: ime, az élők eljöttek kegyeletük adóját leróni az elhunytaknak. A keresztény vallás egyik legszebb elve: „de mortuis nihil — nisi bene!” Az elmúltakról csak jót szabad mondani. Azok, a kik leszámoltak, a kik bevégezték földi pályájok futását, nem tartoznak felelősséggel senkinek, csak Ő neki ott fent. Neki, a ki ítélkezik felettük; jutalmaz, avagy büntet.

A halhatatlan lélek leveti földi burkát, a porhüvely megtér az anyaföldre, hogy elvegyüljön azzal, amaz pedig repül fel a végtelen úrbe, hogy feltalálja Őt, a ki mindenek kezdete!

Közönséges, mindennapi ember földi maradványai rendszerint az enyészetnek átadva semmisülnek meg. A nagyok, a kik életükben hasznos tagjai valának a társadalomnak, még a halál után is kiváltságban részesülnek. Nagy tetteik emlékezetére haló poraik fölé márvány-obeliszkok kerülnek; diszes mauzoleumok zárják magukba csontjaikat, hogy a késő unokák is leróhassák irántuk hálatartozásukat. Az egyiptomi piramisok évezredek után is hirdetik a fáraók nagyságát; azok múmiái ott nyugszanak ama titokteljes katakombákban, a melyekbe a kutató utókor gyermekei ma is szent borzadálylyal mérnek belépni.

Mi is hódolunk nagy embereink emlékezetének. Nem engedjük poraikat szerte-szórni. Most, a mikor tízezer halottat exhumálnak a kerepesi-úti temetőben, hogy helyet csináljanak az utánuk következőknek, nekünk; a mikor e tízezer halott egy közös sirba lesz elhelyezve: ime, megindul a mozgalom, hogy a közöttük lévő jeles írók, művészek és kiváló hazafiak porladó tetemei külön-külön sirba helyeztessenek. Jeles szobrászunk, Gerenday Béla, pláne saját költségén viteti át huszonöt író- és művész-ember exhumált csontjait új sírokba s részben új sírlemléket emel új sírhelyük fölé. A kegyeletnek eképpen való megnyilatkozása valójában nemes és követésre méltó példa.

Ősi erénye a magyarnak, hogy nagyjairól ne feledkezzék meg. Kisfaludy Károly, Garay János, Sárossy Gyula és a többiek valamennyien méltók arra, hogy emlékezetük örökké éljen a nemzet lelkében és szívében.

Meg vagyok róla győződve, hogy ez a hálás magyar nép meg fogja építeni nagy emberei számára a pantheont is.

Ennek az eszméje már évtizedek óta él, évtizedek óta szálló igeként jár közöttünk

A kivített talán szűk pénzügyi viszonyaink nehezítik meg. Lehet más okuk is, a melyet a magasabb politikában kell keresnünk. Erről nem is szándéksom e helytt beszélni.

Az akarat meg van, egészen bizonyos vagyok benne. A kivittel sem késik soká. Az emlékezés szövéténeke belevilágít a mi nemzeti dicsőségünk éjszakájába s fényes glóriával övezi azokat a nagy és nemes alakokat, a kik megteremtették történelmünket. Jogos és méltányos tehát, ha látható emlékek jelölik meg a helyeket, a hol nyugszanak.

A halottak felett virrasztó kegyelet serkentse munkára az élőket. — A mikor az exhumált porok fölé emlékeket emelünk, a mikor sirjaik dombjaira virágokat ültetünk, emlékezzünk meg az élőkről is!

Fájdalmas dolog az, hogy a magyar költők sorsa oly mostoha, mint talán egy nemzetbelieké sem.

Kérdem, hogy vajjon annak a nemzetnek a fiai között, — a mely oly dicséretre méltó kegyeletességgel tud megemlékezni elhunyt nagyjairól, — nem-e akadna olyan is, a ki felkarolná az annyi sok nélkülözésekkel küzdő szegény magyar költő sorsát?

Hányan vannak eltemetve élve, a kik küzdenek a közönnyel, a nemtörődomséggel, sőt nagyrészen a lelketlenséggel. Hány nagytehetségű lángész vész el csak azért, mert mint költő nem képes magát, esetleg családját fentartani.

Ezeket kellene exhumálni, a feledés sírjából kiásni!

Nem-e támadna e nemes, lovagias nemzet fiai között egy Verdi? Egy magasztosan gondolkodó és cselekvő magyar hazafi, a ki anyagi támogatásával lehetővé tudná tenni a szegény magyar költőknek, hogy teremtő erejüket egészen hazájuk javának szentelhessék, valójában Messiássá lenne e szegény árvító nemzetnek.

Engedd, oh magyarok Istene, hogy most, a mikor nagyjaink porhüvelyei új sirokba költöznek, e sirok viráginak illata terjedjen szét e hazán, hogy ez illattal a nagyok, a dicsők szellemét és lelkét szívja magába a nemzet, hogy e halhatatlanok buzdítsanak bennünket egész összességünkben a legnemesebb cselekedetre, a magyar költészet művelőinek istápolására. Ugy legyen.

Bihari Levicki Béla

Kerestelek régen . . .

Irta: SZ. SZIGETHY VILMOS.

Kerestelek régen, izzó szerelemmel,
Vágyódtam utánad ismeretlenül;
Nem lehetek boldog, tudtam, soha mással,
Csak te veled édes, veled egyedül;
Lázás álmaimban álmodtam felőled,
A ki nem voltál még más, mint sejtelem,
Tört szívnek reménye, ébredező vágya
S maga az örökös boldog szerelem.

Nem mondotta senki s hittem bizalommal,
Eljő a jövődő, kiderül az ég,
Hidegedő szívem hamvadó parázsa
Újra fellobog majd, újra lánggal ég,
Abból, a mi elmúlt, nem tér mi sem vissza,
Való lesz az álom, meg a sejtelem,
S büszke diadallal, hódolva köszönt rám
Maga az örökös, boldog szerelem.

Hittem bizalommal, való lett az álom,
Kiderült az ég már, a nap is ragyog,
Itt vagy közelemben, mosolyog az ajkad
S ha reád tekintek, oly boldog vagyok,
Oh maradj örökre az én reménységem,
Maradj mindörökké, édes, csak velem,
Hisz te vagy az élet, megvalósult álom
S maga az örökös, boldog szerelem.

Mig Fortuna pihen.

Irta: PETERDY SÁNDOR.

(Folytatás és vége.)

— Szivesen. A napokban megjelent álomban egy nagyszakállú bácsi és azt mondta: Fiam, ha a turfon nyerni akarsz, ne tanulmányozd te a lovakat, se a zsokékat, attól bölesebb úgy sem leszel, hanem az asszonyokat. Arra a lóra tegyél, melyet egy nő fog ajánlani, a ki: 1. Őszintén bevallja, hány éves, 2. olyannak mutatja magát a világ előtt, a milyen és 3. a ki, ha lány, nem szeretne asszony, ha asszony, nem szeretne lány lenni. Doria baronessztól kértem tippet, adott is, — de meggondoltam a meggondolókat és nem tettem meg. Jó utolsó lett lova. Így maradt meg 100 forintom; tiszta nyereség.

— Ugyan, menjen, maga kiállhatatlan! — No, de mi van az ígért szenzációval? . . .

— Jön, madame, biztosan jön . . . Hopp, a lovak felállottak, most éljünk néhány percig a sportnak. Pardon, a viszontlátásig!

Azzal ment a kijárat felé. Látszott rajta, hogy bosszús, türelmetlen.

Most egy elegáns batár fordult be a kavicsos úton. Haraszthy meglegedetten dörzsölte kezeit.

Az ujonnan érkezett nagy feltűnést keltett. Somlyai grófné volt.

Egy pillanat alatt elterjedt a hire, hogy a szép grófné itt van. Nemsokára egész udvar volt körülötte. A mi bók csak az urak ajakán elröppent, az mind indokolt volt; a grófné sugárzott szépségében. És oly jókedvű, szinte pajzán volt . . .

* * *

Éppen szünet volt, lehetett tárgyalni a dolgot.
 ... Hm, úgy látszik, már nem búsul a férje után ...
 ... Akadt talán, a ki megvigasztalja ...
 ... Vajjon ki lehet? ...
 ... A férje még mindig Ariadne rabja?
 ... Ugy tudom, igen. Már ő is itt van Pesten, visszatért Trouvilléből.
 ... Ariadne nélkül?
 ... Ah, dehogya!

* * *

Haraszthy báró lépett most a grófnéhoz, ki meleg bensőséggel üdvözölte.
 — Nos? — kérde Haraszthy.
 — Rendben van minden.
 — És Juliusz Cézár? —
 -- Nem lesz többet szükség.
 Azután tovább sétálgattak ... A grófné élénken beszélt a báróhoz, arca biborpiros lett és gyakran felcsendült vidám kacaja ...

* * *

... Micsoda? Ki az a Juliusz Cézár?
 ... Aligha a hős hadvezér ... Valószínűleg egy boldog troubadour ...
 ... De nézzék csak a kis bárót ...
 ... Lám, lám! Nemde a báró is Dieppeben volt, a hol a grófné ...
 ... Hm, hm ... Ilyen feltűnően ... Csak nem annyira bizakodó ...
 ... Hja, mon Dieu, a boldogságban az ember vigyázatlan!

* * *

A verseny harmadik száma amugy sem volt valami érdekes, így a tribünön nyugodtan tárgyalhatták ezt az egész affért. Az érdeklődés tetőpontra hágott, mikor Somlyai gróf magas alakja is feltűnt a tribün előtt. Keresve nézett körül ...

* * *

... Oh, a gróf! És Ariadne nélkül! Quel surprise que c'est!
 ... És találkozik nejével ...
 ... És a kis báróval ...
 ... Csak valami kinos incidens ne legyen ...
 ... Grófné, ön bizalmas ismerőse, foglalja le ...
 ... Ah, ha lehetne! ...
 A gróf a hölgyek felé tartott és üdvözölte őket.
 — A nőmet keresem ...
 — Kedves nejét? ... a grófné ...
 — Ah, már látom. A vizentlátásig.
 A társaságban nagy lett erre az izgalom. A gróf a nejét keresi! A nejét!
 Somlyai gróf!
 És a hölgyek benső izgatottsággal kísérték figyelemmel a gróft. Ez siető lép-
 tekkel ment neje elé. Azután kezét fogott vele is, Haraszthyval is, majd a grófné kar-
 jába fűzve karját és hármában sétálgattak.
 A társaság oda volt a meglepetéstől. Mi történhetett? A gróf és grófné együtt!
 Haraszthy, a mint ott előttük elsétált, hamiskásan odahunyorított: Nos, ugy-e
 megmondtam!
 Mindenünnen csengő tekintetekkel találkozott: Jöjj már ide, beszélj valamit! — de
 ő nem akarta észrevenni.
 A grófi pár azután csatlakozott a társasághoz; — az egyik épen lezajló versenyt
 figyelemmel nézték végig és mikor a nyertes ló nagy éljenzések közt beszáguldott, a
 gróf búcsút vett.
 — Megyek, édesem, kissé körülnézek. Megkeresem Juliusz Cézárt!
 — Hah, megint ez a név!
 X. grófné nem állhatta megjegyzés nélkül:
 — Kútönös, az előbb már Haraszthy báró is említette e nevet!
 — Igen? Akkor hát együtt keressük fel a római hőst.
 Azzal mosolygó tekintet vetve nejére, elsietett. Néhány lépésnyire találkozott
 Haraszthyval.

— Kedves báró úr, kerestem önt.

Én pedig vártam önt. Tudom, mit akar . . . segítsek megkeresni Juliusz Cézárt.

— Ördöge van.

— És mit akar vele, gróf úr?

— Nem tudom ki, de meg akarom neki köszönni boldogságomat. Tudja, hogy ez az ember legnagyobb jótevőm?

— Ugyan!

— Azt bizonyára tudja, kedves báró úr, hiszen nőm önnek, mint gyermekkori barátjának, bizonyára elpanaszolta, hogy a grófnéval egy ideig nagyon méltánytalanul bántam. De hát Ariadne behálózott. Finita la comédia! Nem is nyaraltunk együtt. És képzeje, a grófnőbe egy szerencsétlen flótás belészeretett.

— Ugyan? No, nem csodálom. A grófné pompásan néz ki.

— Szébb, mint valaha! — mondá a gróf és gyönyörködve nézett a grófnéra. — De hogy folytassam, egyik szerelmes levelet a másik után küldözgette nőmnek; ezek alá a levelek alá csak ennyit írt: Juliusz Cézár. Én — nőm szobalánya révén — megtudtam e dolgot, sőt mikor a leveleket nőm többé nem fogadta el és visszautasította, azok mind hozzám kerültek. Micsoda rajongó hangon voltak írva! Képzheti, hogy bántott a dolog. Mikor nőm visszajött a fürdőből, kettőt kellett tapasztalnom: hogy a grófné észbontóan szép és hogy velem nem törődik. Az én Ariadneval való viszonyom nem bántja! Kezdem tépelődni és kezdem féltékenykedni — Juliusz Cézárra. Talán ez tölti be az én nőm szívét? A féltékenység folytán mindig nőm körül foglalatoskodtam, — közönye csak tüzelt, végre szerelmes lettem belé és udvarolni kezdtem neki . . . Na, ne nevéssen! Határozottan udvaroltam!

— Ez derék dolog! És mint látom: sikerrel.

— Igen, hála Istennek. A grófné megbocsátott. — nekem nem volt mit megbocsátanom . . .

— És Juliusz Cézár?

— Juliusz Cézárt hagynám békével ott, a hol van, de a grófné akarja, hogy megismerjem. Értem, miért. És nőm azt is mondta, hogy ön által megismerhetem, ma, idekűnn a turfon. Ha tehát szabadna kérnem . . .

— Juliusz Cézár csakugyan itt van . . . majd odavezetem gróf úrhoz. Megismerheti könnyen, egy ménkű nagy sárga rózsa van a gomblyukában . . .

— Igazán örvendeni fogok, ha megismerem szegény fiút.

És a gróf jóízűen kacagott.

Es Haraszthy is.

Somlyai azután visszatért a társasághoz, hol mindenki gratulált neki.

— De kérem, miért e szívélyes ováció? — kérdé a gróf.

— Hogyan, hát ön Fanfare-ral megnyeri az első díjat és nem is tudja? — szörnyűködött a társaság.

— Igazán, erről egészen megfeledeztem. De Haraszthyval beszélgettem Juliusz Cézárról.

A hölgyek szeme összevillant! Már ismét ez a név. És semmi közelebbit sem lehet megtudni róla! Csak legalább Haraszthy itt volna . . .

Már jött is. Nyugodt, kimért léptekkel közeledik. A grófné vette őt észre először. Figyelmeztette rá férjét, Somlyai bámulva nézett reá. — Haraszthy gomblyukában egy óriási sárgarózsa diszelgett.

A grófné hangosan kacagott; a gróf nem értette a dolgot egészen, csak derengett valami a fejében. Mire Haraszthy azonban odaért, már világosan látta, hogy a felesége és Haraszthy meg a komorna is valószínűleg összejátszóttak, hogy őt megmegtérítsék.

— Oh, Juliusz Cézár! — kiáltá a gróf vidáman Haraszthy felé és eléje sietett, azután szívélyesen megölelte őt.

A gróf nem sokáig maradt a versenyen, karjára fűzte nejét és távozott. Haraszthy egy kissé elkísérte őket.

— Köszönöm, kedves báró úr, ez igazán okosan volt kieszelve. De miért rendezte a turfon ezt az egész jelenetet?

— Így legalább holnapra minden szalonban tudják, hogy Somlyai gróf kibékült a grófnéval és ha a szociété így lát minket hármában, — én is tisztázva vagyok.

— Igaza van. Még egyszer köszönöm. A viszontlátásig.

Somlyaiék elhajtattak. Haraszthy pedig elkerülve a tribünt, átment az olcsó helyre. Ott nézett végig egy versenyt. Ezalatt volt ideje kigondolni valami kis mesét . . .

Mikor visszatért a tribünre, — X. hercegnő fogadta.

- Holt volt ily soká?!
 — A bookmakernél, a pénzemet vettem fel.
 — Nyert?
 — Beütött a kabala. Somlyai grófné adott tipet.
 — Tehát a három feltétel meg van nála? — kérdé kissé pikirozva B. grófné.
 — Igen; hogy hány éves, azt tudom, mert gyermekkori kis pajtások voltunk; ő olyanak mutatja magát, a milyen: mert boldog és dacára, hogy asszony, nem akarna leány lenni.
 — És mindez —
 — Juliusz Cézárnak köszönhető, — fejezte be nevetve Somlyai.
 — De hát elmondja már végre, hogy ki az a Juliusz Cézár? — kérdék türelmetlenül a hölgyek...
 — De most verseny lesz...
 — Eh! kit érdekel a verseny!
 — Igen? Akkor hát elmondom...
 Legyünk nyugodtak, hogy nem az igazi történetet mondta el.

A nimfák és a szatirok.*

Irta: AMBRUS ZOLTÁN.

I.

Szabó, szokása ellenére, már hét órakor bement a színházba.

— Emberi számítás szerint — szólt magában, míg a kaszinótól a színházig sétált — lehetetlen ugyan, hogy a darab megbukjék, de egy premiéren két elszánt tenyér soha se fölösleges. A premiérekkel mindig úgy van az ember, mint az örvendetesnek mondott családi eseményekkel: sohase tudni előre, nem lesz-e valami baj a döntő pillanatban? S a barátság kötelességekkel jár. Ki tudja, talán már az első felvonás végén szükség lesz rá, hogy minden legény a fedélzeten legyen?!...

Az „Érisz almája” című verses vígjátékra gondolt, melynek első előadását vörös színlapok hirdették a plakátoszlopokon.

Nemcsak Szabó, de a „beavatott körök” is bizonyosra vették, hogy az új darabnak nagy sikere lesz. A főpróbák bábái elégedetten bólogattak; az általános hangulat csupa derűt jósolt. Torday, a ki a darabot elkövette, ama ritka emberek közé tartozott, a kiket mindenki szeret; de nem bizakodott el, hanem gondoskodott róla, hogy a nézőtér tele legyen a leghivebb hiveivel. Vagy négyszáz jegyet osztott szét az ismerősei között; legfeljebb a bérlőktől lehet tartania, de Torday nem az az író volt, a ki a bérlőket felláztatja.

— Csak egy aggodalmam van — szólt a főpróba után Szabónak, a ki meghittje volt. — A darab nagyon rossz...

— Az igaz — felelt a kritikus. — De szerencsédre az előadás még rosszabb s a közönség azt se fogja tudni, hogy miről van szó. A szép asszony örül, hogy végre valahára ismét gyönyörködhetik hangjának a zenéjében s oly lelkesen szaval, hogy egy kukkot se lehet érteni a darabból.

— Már az igaz. Négyen is könyörögtünk neki, de lehetetlen rábírnai, hogy ne a névelőt hangsúlyozza!

— Csókold meg a kezét. A vers annál szebb, minél kevésbé érthető; a csengésbongás a fő, az értelem mellékes.

— Különbben, bánom is én! Gémesy és Haller ott lesznek az előadáson s ez nekem elég.

— Annyira bizol bennük?

— Te nem ismered őket. Nagyon derék fiúk s ha barátságról van szó, számíthatok rájuk egész a közbotrányig. Emlékszel „Dejanirá”-ra? A főpróba után azt hittem, hogy a föld alá kell sülyednem. De ott volt Gémesy s a második felvonás után tizenkétyszer hívtak ki. Ne félj semmit, barátom, ma is sikerem lesz.

II.

— Terringettét, csakugyan entre-nous leszünk! — szólt mosolyogva Szabó, a mint a foyerben körülnézett. — Hiszen ez nem is premiér, hanem névnap vagy keresztelő!

* Mutatvány szerzőnek most megjelent »A gyanú« című kötetéből.

Mindenkit ismert, a ki szembejött vele s az, a kihez ezeket a szavakat intézte, már messziről vigan integetett feléje.

— Mondja, hogy batyúbál! — felelt nevetve a megszólított. — A társaság elanyyira zártkörű, hogy a koncert után akár táncra is perdülhetünk.

S aztán egy másik úrral parolázott, a ki látván a foyerben tolongókat, nevéteben a szemét törülgette.

A kritikust egy kissé kellemetlenül érintette a cinkostársak élénk derűlsége; bement a nézőtérre.

Benn még csak akkor kezdtek gyülekezni. A földszinten tiz-husz ember lézengett, a páholyokban senki.

Csak a karzat volt tele; ott ember hátán ember szorongott.

Szabó megtörülte messzelátóját s felnézett.

Az első sort tagbaszakadt, markos legények foglalták el, a kik mind a két könyökkel a párkányra támaszkodva, komolyan, szinte szomorúan néztek maguk elé. Kis, hegyes, talián kalap volt a fejükön; némelyiknek a fülében vékony rézkarika sárgálott.

Szabó, bejövet, megfogadta, hogy olyan komoly lesz, mint egy temetés-rendező; de nem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjék.

— Ezek a Moretti szobrász-legényei — szolt egy másik kritikushoz, a ki mögötte ült.

És csakugyan megpillantotta Moretti faun arcát a második emeleten. A szobrász vigan hunyorgatott le rájuk s mankójával a karzatra mutatott.

— Ugy látszik — szolt a másik író — ma Moretti lesz a klakk feje. Ő adja majd a jelt, hogy mikor kell tapsolni.

Ez mulatságosnak tünt fel mindakettőjük előtt. Moretti épp oly kevésbé tudott magyarul, mint a legényei.

— Hanem azt meg kell adni — szolt Szabó, — hogy hatalmas tenyerek! Ezekből a ciklopsztenyerekből azt következtetem, hogy Érisz almája olyan irodalmi esemény lesz, a minőt nem láttunk husz esztendő óta, a mikor . . .

Nem fejezhette be a mondatát. Egy magas, szép öreg ur állott előtte, a ki „pardon“-t kérve, a helyére igyekezett. Szabó félre lépett. Az öreg ur bólintott s leült Szabó mellé.

— Végre az igazi közönség! — sutogott a másik kritikus, a ki régi színházi róka volt s látásból mindenkit ismert.

— Nem gondolnám — felelt Szabó, egy népesedni kezdő páholyt gukkerezve. — Nézze csak — folytatta halkán, hogy az öreg úr meg ne értse — frakkban van . . . fogadni mernék rá, hogy ott lesz a banketten.

Az öreg úr kibontotta a szinlapját s Szabónak feltűnt, hogy szabad szemmel olvas. Kissé irigykedve pillantott rá. Szomszédja, a szemét övező börgyűródésből ítélve, közel lehetett a nyolcvan esztendőhöz, de kitűnően volt „konzerválva“. Egészséges arcszine tökéletes testi jólétről beszélt; tartásán, mozdulatain meglátszott, hogy szépen, okosan élt s hogy huszonnyolc éves korában derék szál legény lehetett. Szabó, a ki azt szokta álmodni, hogy őt a szürke, pej és sárga bacillusok négyes cugon röpitik ama bizonyos ismeretlen tartomány felé, egy sóhajást nyomott el.

III.

A nézőtér megtelt s az előadás megkezdődött. Vénusz asszony megjelent, s a szegény értelmi hangsúly mintha örökre elköltözött volna Magyarországból.

Szabó nem figyelt Vénusz asszonyra, ellenben alig tudta levenni a szemét egy láthatóan jókedvű, szőke fiatal emberről, a ki, vagy három sorral előbb, egy sarokzárszéken feszengett s annyit izgett-mozgott, hogy a mögötte ülők nem láthattak a szinpadra. Hol az egyik lábát kapta az ölébe, hol a másikat, hol föltette a monokliját, hol lecsapta, de folyvást úgy fészkelődött, mint a ki vesztét érzi. Koronkint szemtelenül nézegetett maga körül, hátra fordult s tünetően szemlélgette a páholyban ülőket, majd megfordult egészen, s kihívóan meredt rá egyik-másik békés nézőre, a ki rá pillantott. Egy-egy ilyen alkalommal monoklija összevillant a Szabó tekintetével, de ez csak egy pillanatig tartott; a következő másodpercben a fáradhatatlan monokli már másutt kalandozott.

Vannak arcok, a melyek láttára a leghiggadtabb embernek is bizseregni kezd a tenyere; a jókedvű szőke ilyen arcot viselt mozgékony, egészséges nyakán. Szabónak az jutott eszébe:

— Én meg ez a szőke nem élhetünk nyugodtan egymás közelében; nekünk, kettőnknek, ez a földteke kicsiny. Előbb-utóbb ugyis össze kell kerülnünk, ha itt nem, másutt; legyen hát: előbb.

Azt forgatta a fejében, hogy kihivatja a foyerba, de aztán meggondolta magát. Jobb lesz, hogy ha nem idegeskedik, hanem megvárja szépen a felvonás végét.

Alig hogy ezt elvégezte magában, a jókedvű szőke minden igaz ok nélkül elkezd tapsolni, egyes-egyedül, mintha hirtelen megőrült volna. Mindenki odanézett, de a következő pillanatban a második emeleten fölemelkedett a Moretti mankója s odafenn megdördültek a szobrásztenyerek.

Szabó nem igen szokott lefeküdni a nélkül, hogy egy-két tapsorkánt végig ne hallgatott volna, de ilyen tapsorkánra Szabó nem emlékezett. A klakk magával ragadta Torday összes vendégeit s a bérlők még nem tértek magukhoz meglepetésükből. Vénusz asszony kezét a szívére szoritva hajlongott; szemében két valódi könnycsepp égett. — A szőke lehajolt az előtte ülő hölgy vállához s vigyorgott.

Szabónak a dühét mintha szétfújták volna, de azért a szőkét tovább is figyelemmel kísérte. Ki lehet ez a fickó? Lassankint, a mint feltűnt előtte, hogy a szőke soha, még csak szórakozottságból se tekint a színpadra, de annál eszeveszettebben tapsol, minden elképzelhető és elképzelhetetlen alkalommal, rájött, hogy ezt előbb is kitalálhatta volna.

— Ez nem lehet más, mint Gémesy.

Csakugyan az volt. Az első felvonás óriási sikerei után — az olasz szobrász-legények „Scherzo! Scherzo!” kiáltásaira Tordaynak vagy tizenötször kellett megjelenie — a már is berekedt szőke odament a kritikushoz s mőgszólította:

— Szabó doktor úrhoz van szerencsém, úgy-e?

— S ön Gémesy báró, ha nem csalódom?

— Rá kellett ismernünk egymásra, olyan jól dolgoztunk!

— Ki kellett találnom, hogy ön az. Torday soha se hálálhatja meg önnek...

— Én? Az semmi, de látta volna Hallert! Nem ismeri Hallert? Az a kopasz, pápaszemes, kövér ur, ott a jobboldalon! Mindig behunyva tartja a szemét... azt hiszem, aludt is egy kicsit. De ha tapsolni kellett, tiz ember helyett működött. Ugy dobolt a lábával, mintha Vitus-táncot járna. S ez az ember maholnap nyilvános rendes tanára lesz a kórbonctannak!... Ó, jó estét kívánok!

Ez a köszönés az öreg úrnak szólt.

Az öreg úr örült a szerencsének s a báró tudakozódására elmondta, hogy csak két napja van Budapesten. Ide s tova tiz éve, hogy nem volt ebben a színházban, de a Torday új műve nagyon érdekelte. Torday különben meghívta a bankettjére is.

Szabó nem figyelte a beszélgetésükre; a másik kritikust hallgatta, a ki őszintén megvallotta, hogy e roppant siker után kénytelen lesz a kritikáján egyet-mást változtatni. Gémesy azonban hirtelen hozzá fordult:

— Hogyan, az urak nem ismerik egymást? Engedje meg, bátyám, hogy bemutassam Szabó Rudolf urat. Barcsay György úr!...

Szabó meglepetten fordult az öreg úr felé. Barcsay György, a „Nimfák és szatirok” szerzője! Hogyan, hát a „Nimfák és szatirok” szerzője még él? Szabó, gyerek korában, még olvasta ezt a költeményt, melyről annak idején sokat beszéltek. De Barcsay már réges-rég visszavonult az irodalomtól s Szabó nem volt az egyetlen, a kinek úgy tetszett, mintha a „Nimfák és szatirok” szerzője már husz évvel ezelőtt meghalt volna. A nimfák és szatirok! Ez az aggastyán egyszer a nimfákról álmodott!

A kritikus egy kicsit meg volt illetődve. Ugy rémlett neki, hogy ez az öreg úr igazi poéta volt, igazi poéta — igazi hatás és igazi sikerek nélkül. E szerint talán nem igazi poéta, csak közepes lant-pengető?... S mi szükség a világon a közepes lant-pengetőkre?... Mindegy, még ma is fájhat neki, hogy egy holt költőt hord magában eltemetve!

Az „Érisz almájá”-ról és Tordayról kezdtek beszélni; Szabó maga se tudta miért, egyszerre komolylyá lett. Egy világot se árulta el, mit tart a barátja darabjáról s örült, mikor látta, hogy Gémesy tovább áll „hangulatot csinálni”. Az öreg úr dicsérte az első felvonást s dicsérte Tordayt. Okosan beszélt s minden szaván meglátszott a nagyon művelt ember, de Szabó mégis csodálkozva hallgatta. Egy ember, a kinek magának is voltak ambíciói s a ki komolyan veszi ezt a darabot s ezt a színházat! Az akkor tette ilyen türelmessé? Vagy sohase volt elég érzéke megkülönböztetni a széptől — a semminőt? Vagy végül: csak azért vesz komolyan minden törekvést, mert tudja, hogy a hasztalan törekvés milyen fájdalom? A nyolcvan éves aggak közt is volnának ilyen gyermekek?

Ha egy ihtiozauruszt lát a Kossuth Lajos-utcában, nem lett volna nagyobb a meglepetése.

(Folyt. köv.)

Irodalom — művészet.

Ambrus Zoltánnak, a kitünő tollu írónak, »A gyanú« címmel elbeszélő kötete jelent meg az Egyetemes regénytárban, Singer és Wolfner kiadásában.

Ha az Előkelő Világ megnyitja hasábjait azért, hogy a könyvpiac ez újabb termékét bemutassa olvasóközönségének, a legnagyobb örömmel teszi ezt, mert ritkaságszámba megy ma már, hogy egy igazán jó könyvről számolhatunk be. Valóban, ha nem Ambrus Zoltán könyvéről lenne szó, részletes méltatásra kellene vennünk az egész kötetet. Mert Ambrus Zoltán azok közé az írók közé tartozik, a kik nem szorultak külön dicséretre. Az olvasóközönség ismeri finom meseszövíő talentumát, a melylyel lebilincseli az olvasó figyelmét és magára vonja érdeklődését.

Mai számunkban mutatóul közöljük »A nimfák és a szatirok« című elbeszélést, a melylyel olvasóközönségünknek kedveskedni óhajtunk.

Kubelik Jan hangversenye. Csak kevés nap választ el Kubelik Jan utolsó hangversenyétől és a cseh mester varázshegedűje ma ismét az utolsó helyig megtölti a Vigadó nagytermét és mellékhelyiségeit. Hogy Kubelik mit jelent a virtuózok nagy világa számára, azt oly sokszor kifejtettük, dicsőségét oly sokszor hirdettük, hogy ma újabb szavakat nem találunk, hanem néma csodálattal tesszük le előtte biróilag tollunkat. De nemcsak mint virtuózt, hanem mint embert is bálmuljuk őt, csodáljuk nemes szívét és lovagias gondolkodását. A cseh mester Hubay »Scena della Csárdá«-ját oly mesteriesen játszotta, a mint az ezzel a minden belső érzék nélkül való darabbal eddig aligha történt meg. Kubelik megtisztelti Hubayt azzal, hogy szerzeményeit programjába fölveszi, azt a Hubayt, a ki a cseh nagymestert a legfeltünőbbben ignorálni iparkodott. Kubelik bebizonyítja, hogy nagy művész kiváló jellem is lehet. — Mindnyájunk tetszését nyerte meg Stark Ludovika kisasszony, a ki általános elismerés mellett Volkmann, Brahms, Jensen, és tehetséges zeneszerzőnk, Kern Aurél szerzeményeiből énekel dalokat. Stark kisasszony minden egyes számában csillogtatta meleg, átszellemült előadását, rokonszenves, jól hangzó mezzoszopránját. Örömrökre fog szolgálni, ha a tehetséges disztíngvált énekesnőt alkalmilag behatóbban méltathatjuk.

Eredeti népszínmű Kassán. Mig a fővárosban keseregnek a népszínmű haldoklása miatt, a vidéken egyre-másra adják elő az eredeti népszínműveket. Így legutóbb a kassai Nemzeti Színház mutatta be Palásthy Marcell egy eredeti népszínművét, »Darázs mérge« cím alatt. Palásthy Marcell a fővárosban is sikereket ért ujságíró — ki jelenleg Kassán szolgál a 34. gyalogezrednél, ott bakáskodik immár harmadik éve. — Ez a szegény, betegeskedő fiú, kit a katonai irodában alkalmaznak, a hivatalos rubrikák és fordítások közepette is ráért arra, hogy egy tisztességes irodalmi nivón álló szindarabot írjon. A vasárnapi premier zajos sikerű volt. A zsufolt ház közönsége valóságos tüntetéssel fogadta a darabot és a felvonások végén zajosan hívta a szerzőt. A szerző azonban nem jelenhetett meg a lámpák előtt, nem engedi a katonai reglama. A színházban volt az este Clair Gyula tábornok is, a szerző felebbvalója. Nem-e gondolt egy pillanatra arra a derék magyar katonára, hogy Palásthy Marcellt tán ki lehetne bocsátani a pályáját megszakító mundérijából?

Kamarazene. A Grünfeld, Berkovits, Riedl és Bürger művészekből álló vonósnégyes társulat a budapesti Könyvtár-Egyesület javára a II. ker. Corvintéri Vigadó nagytermében 8 népszerű kamarahangversenyt rendez, melyeken több elsőrangú művész és művésznő is közreműködik. E hangversenyek iránt nemcsak a székváros jobbparti oldalán, de a székváros összes zenekedvelő közönsége között is nagy érdeklődés nyilvánul. Az első hangverseny november 4-én volt, a többi kétheti időközben követi egymást s mindenkor vasárnap délután tartatnak. A 8 hangversenyre szóló bérletjegyek 16 és 12 koronáért a budapesti Könyvtár-Egyesület helyiségében (II. ker. Corvin-téri Vigadó II. em.) naponta d. u. 5-7 óra közt és az egyes hangversenyekre szóló jegyek pedig 3 és 2 koronáért Lohr Irma virágkereskedésében (II., Fő-utca) bármely időben válthatók.

A hét története.

A király ő felsége hétfőn általános kihallgatást adott. Délután 5 órakor udvari ebéd volt. Kedden délután 3 órakor pedig ő felsége ismét visszatért Gödöllőre. A második általános kihallgatás november 3-án csütörtökön volt.

A halottak napja Bécsben. Királyunk csöndes imádkozásba merült a kapucinusok sirboltjában, Erzsébet királyné, Rudolf trónörökös és szülei, Ferenc Károly főherceg és Zsófia főhercegnő koporsójánál. Reggel 9 órakor pedig a kapucinusok kápolnájában gyászmise volt az uralkodóház elhunyt tagjaiért.

A szultán a cárnak. Turkhán basa, volt külügyminiszter és Naszir basa, a szultán hadsegéde, Mixkovval, az orosz nagykövetség második dragománjával tegnap Livádiába utaztak, hogy Miklós cárt a szultán nevében üdvözljék és átadják azt a három pompás arab telivér lovat, melyet a szultán Miklós cárnak ajándékba küld.

A szultán Vilmos császárnak. A szultán Sakir basa vezetése alatt küldöttséget küldött Berlinbe, melynek az a feladata, hogy a szultán nevében köszönetet mondjon Vilmos császárnak azért, hogy a szultán jubileumára külön követséget küldött Konstantinápolyba. A küldöttség egyuttal a szultán ajándékképp két ponny-lovat fog átadni Vilmos császár leányának, Viktória Lujza hercegnőnek.

A hamburgi pályaudvar a napokban kívánatos eseménynek volt tanuja. Vilma, a szép hollandi királynő ezen a helyen csókolta meg menyasszonyága óta először a vőlegényét. A nevezetes epizódnak csak néhány hollandi alattvaló volt az elzárt pályaudvaron tanuja és ezek, mikor a királynő megérkezett és elcsattant a csók, rázendítettek az orániai himnuszra. A Handelbladet jelentése szerint Vilma királynő esküvője február második felében lesz.

Ferenc Ferdinánd trónörökös e hónap elején a Délvidéken fog vadászni. A vadászat programja szerint a trónörökös november 3-ikán érkezett Zimonyba, onnan gőzhajón azonnal Pancsovára utazott. Másnap azután a pancsovai Nadelaérben kezd vadászni s három napig űzi a vadat. Innen valószínűleg a zsibovai erdőre utazik, a hol szintén három napon át vadászik farkasra. Innen megy a trónörökös Écskára a szóó nádérbe rókára vadászni, a mely mulatságát négy napra tervezik.

Péter Ferdinánd főherceg esküvője. Lipót Ferdinánd, József Ferdinánd, Henrik Ferdinánd főherceg, valamint Alice, Anna és Germana főhercegnők tegnap este Cannesbe utaztak, hogy jelen legyenek ott Péter Ferdinánd főherceg esküvőjén Mária Krisztina bourboni hercegnővel.

Lipót Szalvátor főherceg, ki a zágrábi helyőrséget rövid idő óta Béccsel cserélte fel, a Wien nevű katonai léghajóval szabad felszállásban vett részt, mely minden baj nélkül végződött. A főherceg neje, Blanka főhercegnő társaságában hajtattott az arzenálhoz, hol, miután Hinterstoiszer főhadnagy jelentette, hogy a léggömb a felszállásra készen áll, elbúcsuzott a főhercegnőtől és beszállt a léghajó kosarába. A léghajó délután két órakor Welkersdorfbán szállt le. Ez volt az első légi utazás, melyre egy főherceg Bécsben vállalkozott.

Ferenc József braganzai herceg, a Nagyváradon állomásozó 7. huszárezred hadnagya, feljelentést tett a főkapitányságnál egy Lefkovics-Lukács nevű pénzágens és egy Varga nevű uzorás ellen, a kik őt állítólag 40.000 forint erejéig akarták megkárosítani.

A király Salacz Gyula királyi tanácsos és Arad szab. kir. város polgármesterének, sok évi buzgó és sikeres szolgálata elismerésül, a harmadosztályú vas-korona-rendet díjmentesen adományozta.

Darányi Ignác földmivelésügyi miniszter szombaton Komáromba érkezett, a hol látogatást tett Tuba Jánosnál, a város országgyűlési képviselőjénél, azután a miniszter dunaörsi birtokára utazott.

A király Fábíán János címzetes kanonok és érsekujvári plébánosnak a Szent Jakabról nevezett címzetes apátságot adományozta.

A minap jártak Velencében a magyar zarándokok. A csanádi püspök vezette őket, hogy ünnepelje velük emlékét az első csanádi püspöknek, szent Gellért.

nek, a kinek testi maradványai ott porladnak Velencében, Murano-szigetén. Velence polgármestere, Grimani gróf, vendégszeretően fogadta a magyarokat s ezt a kitüntető szivességet hazaérkezte után külön levélben köszönte meg Dessewffy püspök.

A szent év legnagyobb zárandoklata f. évi december hó 9-én indul Magyarországból a kath. klérus egyik kiváló képviselőjének vezérlete alatt Rómába, illetőleg a Szentföldre. Ezen zárandoklat két csoportra oszlik. Az első csoportba azok tartoznak, kik csak Rómába végzik a zárandoklatot. Ezek december 11-én érkeznek Rómába, hol 5 napot töltenek, a honnét Velencébe s onnét 2 napi tartózkodás után Fiumén át december 20-án Budapestre visszaérkeznek. Azok ellenben, kik Egyiptomot, a Szentföldet is felkeresik, Rómában végzendő áhitat után a szent atya áldását elnyerve, december 16-án Anesnában a »Nilo« transatlantiban gyorshajóra szállnak s december 21-én Jaffán át érkeznek Jeruzsálembé. Karácsony szent estjét Bethlehemben, a jászoltemplomban töltik s január hó közepén térnek haza Port-Said, Ismaila, Kairo, Alexandrián, Brindisi s Velencén át. Az utazást Propper N. János igazgató keleti utazási irodája rendezi.

November 2-án Bánffy-Hunyadra is ellátogatott Valter Crane és neje és nem gyöztek betelni Kalotaszeg varrottasainak szépségével, dicséretével, melyből tömeges bevásárlást is eszközöltek. Lapunk kitűnő munkatársa, Gyarmaty Zsigáné, fényes villásreggelit rendezett tiszteletükre, hol az Urániában országos hírnévre vergődött Nótás Kata magyar dalainál hozta elragadtatásba a tudós párt. A bivalytelej kávéját is annyira megszerették ez alkalommal, hogy Walter Crane rögtön a ház körül mutatkozó legelső bivaly megörökítésére írást és papírt ragadott meg.

A Szent Imre-Egyesület zászlószentelése. A Szent Imre-Egyesület, mely a keresztény egyetemi ifjuság keresztény öntudatának felébresztéséhez és annak ápolásához oly nagy mértékben hozzájárult, a következő felhívást bocsájtotta közre: Kilencszázados jubileumát üljük ez évben, hogy a magyar megkeresztelkedett és a keresztességben örök üdvének forrását, művelődésének mindenha szilárd alapját nyerte. Ünnepelni fogunk mi is, a Szent Imre Önképző-Egyesületben tömörülő katolikus egyetemi polgárság belső örömmel, külső fénynyel egyaránt. Ünnepelni fogunk a szent herceg ünnepén, kinek nevét zászlónkra irtuk. Ámde úgy akartuk, hogy e zászló ne legyen többé elvont ideál. Most valóra váltjuk az ideált és november 4-én, vasárnap d. e. 10 órakor az egyetemi templomban zászlószenteléssel ünnepeljük a magyar kereszténység jubileumát. A zászlóavatás után a Katolikus Kör dísztermében (IV., Molnár-utca 11.) jubiláris díszünnepélyt rendezünk. Ennek műsora a következő: 1. Himnusz. Éneklí a budapesti növendékpapság énekkara. 2. Megnyitó beszéd. Mondja Vörös Béla, e. i. elnök. 3. Egből eredt világ... Régi magyar egyházi ének Szent Imréről. Éneklí a budapesti növendékpapság énekkara. 4. Ünnepi beszéd. Mondja Apponyi A. gróf. 5. Ünnepi óda. Irtá és szavalja Antalfi Mikály, r. t. 6. Záróbeszéd. Mondja Glattfelder Gy. dr., tiszteletbeli elnök. 7. Zászlószegyek beverése. 8. Szózat. Éneklí a növendékpapság énekkara. Jőjjetek el mindannyian, kik érzitek, mit köszön nemzetünk, kulturánk a kereszténységnek, melynek most ünnepét üljük. Jőjjetek közénk szeretettel, bizalommal, kollégiális vonzalommal. Hadd mutassa meg hazánk katolikus ifjusága, hogy nem maradt hűtlen, nem maradt hálátlan a kereszténység iránt, a mely kereszténység kezdeményezője, végrehajtója, vezére és harcosa volt mindannak a szép, nagy, dicsó tettnek, a mit a magyar nemzet kilenc századon át művelt. Jertek, szeretettel várunk benneteket! Császár Mihály, titkár. Vörös Béla elnök. Glattfelder Gyula dr., tiszteletbeli elnök. Miklós Alajos, alelnök, a rendező-bizottság elnöke. Prodán János, jegyző. Divéky Adorján, Ferber Győző, Friedreich István, Gulovics Tivadar, Harajda András, Hauschka Márton, Horváth Gyula, Köncöl József, Kocsis József, Lakatos Géza, Molnár Gyula, Micheller István, Ovenden Sándor, Peidl Imre, Ribarik János, Schwarcz Kálmán, Supka Géza, Szperák Kálmán, Szinek Jenő, Terstyánszky Sándor, Tóth Pál a rendező-bizottság tagjai. Diszgyűlés után a Vigadó dísztermében bankettet tartunk. Egy teríték ára 2 ft, jelentkezhetni a rendező-bizottság elnökénél (IV., Irányi-utca 22. szám, I. em. 15.), valamint a tagságra való jelentkezések a Szent-István-Társulat titkári hivatalához (Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. szám) intézendők.

Baross Gábor miniszter emlékezetére gyászmise volt az egyetemi templomban. A misét Krizsán Mihály pápai kamarás, szemináriumi igazgató mondta nagy papi segédlettel. A templomban megjelentek a család tagjain kívül a kereskedelmi miniszterium főbb tisztviselői is.

Vasárnap délután fél négy órakor leplezték le nagy ünnepélyességgel a koronaherceg-utcai Schovanetz-féle kávéházban a Petőfi-emléktáblát.

Kincses Kolozsvár város nagy emlékeztető fiának, Szilágyi Sándor kiváló történetírónknak szülőházát emléktáblával jelölte meg a tudomány-világ, és fényes közönség jelenlétében, mely alkalommal Szádeczky Lajos egyetemi tanár tartott emlékbeszédet, méltatván az elhunyt tudós érdemeit.

Párisban leplezték Chopinnek, a nagy lengyel zeneköltőnek a mellszobrát. A szobor a luxemburgi parkban áll, a rue d'Arzas közelében. A finom keringők poétáját bronzban örökölte meg Dubois, Párisnak ez idő szerint legdivatosabb szobrásza, a ki a kiállításon is látható új Jeanne d'Arc szobrot is mintázta. A mellszobor karcú fehér márványszlopon áll s a talapzatról nőalak tekint felé, a kinek tekintetében ott van a fájdalmas poézis, a mely Chopin műveiből kiárad. A talapzat Petit műépítő terve után készült s a szoborral együtt nagy sikere van.

Az első doktorkisasszony. Vasárnap délelőtt avatták doktorrá ünnepélyesen az egyetem aulájában Steinberger Saroltát. Miután a kisasszony a szokásos esküt letette, Bókay Árpád orvoskari dékán lendületes beszédet intézett hozzá, ecsetelvén a hivatás magasztosságát, a melynek papnőjévé szegődött. Az első doktorkisasszony legközelebb külföldi tanulmányutra kel, hol különösen a nőgyógyászatot fogja tanulmányozni. Hazajövele után praxisát Budapesten fogja érvényesíteni a mindinkább növekvő szenvedő nők gyógyítására.

A Dürer-kiállítást, melyet az Országos képtárban Térey Gábor dr. rendezett, állandóan sokan látogatják. Mult vasárnap a látogatók száma 1264 volt, a mi örvendetes jele a közönség érdeklődésének. A kiállítás, mely a tavaszig marad nyitva, ezentul is szerdán, pénteken és vasárnap 9 órától 1 óráig látható.

Szegeden október 15-én zárták be ünnepélyesen a képzőművészeti társulat őszi kiállítását, mely úgy erkölcsi, mint anyagi kedvező eredménnyel végződött. Főlemlítésre méltó, hogy az egy hónapig tartó kiállítást, 20.000 ingyen látogatón kívül, több mint 30.000 fizető közönség látogatta. Debrecenben is követésre talált a művészi mozgalom. Kedden nyitották meg Degenfeld József gróf főispán védnökségével a Németh Lajos és Bosznay István jeles festőink által rendezett és szép sikerrel biztató műkiállítást.

Kisrhédei Rhédey Zsófia grófnő, október 29-én nyolcvankétéves korában Kassán elhunyt.

A ház humoristája, a belényesi kerület képviselője, Beöthy Algernon meghalt. Halála hírére nagy részvéttel hallja a képviselőház, mert bár naplói Beöthy Algernon emlékét csak névszerint őrzik meg, annak a háznak huszonöt esztendő óta minden napja, folyosójának minden zuga az ő vidám ötleteiről beszél. Ezek révén ő a képviselőháznak nagyon népszerű és kedves embere volt.

Fényes diadalt aratott a napokban lefolyt Petőfi-estéken az Uránia színházban Tordai Grail Erzsi, a hazájának külföldön fényes hírnevet szerzett szavató művésznőnk. Valahára egy a sok közül, a ki külföldi missziójából végre úgy térhetett meg, hogy minden magyar ember szívében otthont talált.

Szerkesztői üzenetek.

U – y Tarany. A beküldött dolgozat úgy el van mázolja tintával, hogy elolvasni sem lehet. Ennek folytán megérteni nem tudjuk. Különböznél pedig megjegyezzük, ha beválna is, fél névvel senkitől sem hozunk közleményt.

Lovag Ávéd Jákó úrnak. Nagyságod kérdésére megfelelő lapunk külső hátlapjának homloka s így fölöslegesnek tartjuk a külön értesítést óriási elfoglaltságunk közepette.

Nagyságos és főtisztelendő Szalay Sándor úrnak tiszteletteljes köszönet. Csak adna Isten sok ilyen lelkes gondolkodású lelkipásztort a hazának!

Tisztelendő Lujza-intézet főnökségének. Legnagyobb örömünkre szolgál tetszésére szolgálhatni. Hálás köszönet.

Tragédia. Nagyon zavaros. A gondolat nem fejt ki, a mit a költő akar. Jó volna egy alkalmas pillanatban azt még egyszer átolvasni. Hiszszük, hogy az ön tisztánlátása meg fogja találni azt, a melyre mi rámutatunk. Előbb nem közölhető.

Özv. Turmann O.-né úrnőnek. Tévedni méltóztatik. Nagyságod állítása szerint is november 28-án jár le, mert akkor telik le a lefizetett három negyedév.

Szájpadlás nélküli fogak

Wellner Gyula

*** Főlölegessé teszik az Inylemez használatát
A szájból kivenni nem kell, nem is szabad. ***
***** Számos elismerő levél. Jótállás.
speciálista szájpdlás nélküli műfogak készítésében
Budapest, VI. ker., Andrassy-ut 38. szám.

Zongorák és Harmoniumok

legjobb gyártmányok
legjutányosabb árak mellett kaphatók

ÉDER ANTAL GYULA

zongora-termében

IV., Váci-utca 28. számú sarokház.

Alapítva 1846.

Árjegyzékek kívánatra megküldetnek.

Eddig több mint 8000 darab elárúsítva.

6-4

Dr. PAJOR SÁNDOR vizgyógyintézete

Budapest, Szentkirályi-u. 14.

(a muzeumkert közvetlen közelében) Telefon.

A tudományos vizgyógymód összes eljárásai,
villamos, izzasztó, massagekurák stb. Gondos
orvosi felügyelet

Szabadalm. szénsavas fürdők.
(Nauheimi eljárás.)

Főlvétel és szakorvosi rendelés **ideg-, bel- és bőr-**
betegeknek naponta — Prospektus kívánatra. —
10-8 Árak mérsékelték.

A KLASSZIKUS ARANYBIBLIA

teljesen új állapotban,
családi körülmények miatt,
160 koronáért eladó.

Cím a kiadóhivatalban

-3

Lehrfeld Berta utóda

női divatterme

Budapest, IV., Zsibarus-utca 2. sz.

Utazásából visszatérve, a nagyérdemű
hölgyközönség figyelmébe ajánlja dusan föl-
szerelt raktárát. Párisi modelljei bármelyik
külföldi céggel kiállják a versenyt.

Vidéki megrendelések pontosan
a legjutányosabb árban teljesítetnek.

10-8

Ha őszül a haja,

ne használjon mást, mint a

Zoltán-féle Hair Regeneratort,

mely az őszülő hajnak eredeti színét visszaadja.

Nem hajfestő és ártalmatlan, üvegje 2 korona.

ZOLTÁN BÉLA udvari szállító gyógyszerárában,
BUDAPEST, V., Nagy korona-utca 23.

-10

Legjobb magyar pezsgők

VIN DE CABINET

PRÉDA

ARANYCSEPPEK

SPARKLING HUNGARIAN

A fenti pezsgők kitünő hire messze túl terjed a magyar határon.

52-31

Dr. Ludwig Willibald

pezsgőbor-gyáros
NAGY-MAROSON.

SZALON-CIMBALOM

pedálos, barna vagy fekete színben, kitűnő erős csengő hanggal, erős szerkezettel, 3 évi jótállással. — Bolti ára 300 korona, nálam **150 kor.-ért** kapható. Alapos tanítást is elvállalok havi 16 k.-ért

Árjegyzéket bérmentve küld

JEGESI GÉZA

cimbalom-készítő,
a vaskoronás cimbalom
főitalálója

Készítési telepe: **Budapest, VII., Nefelejts-utca 43.**

Eladás 20 koronás havi részletekre is.

52-33

KÖNIG IZIDOR

műbutorasztalos és diszítő.

Budapest, VII., Aréna-ut 7/a.

13-9

Az arany érdem-kereszt és a spanyol koronás arany-érem tulajdonosa. 1885. Budapest nagy díszoklevéltí díj. 1888. Brüsseli világkiállítás díszoklevéltí díj. 1896. ezredévi kiáll. nagy áll. arany-érem, stb.

„Ideg-betegségek“

elnevezése alatt rejlő különféle legelhanyagoltabb bántalmak, a vérinfekcionális betegségei ellen páratlan sikerű gyógyhatásai folytán legmeglebbebben ajánlíható

Az intézet, mely a maga nemében páratlanul áll, a modern Hygiea s orvosi technika elsőrendű vívmányai szerint a korszakalkotó „Kataphorese“ **gyógymód** alapján nagyszabású gyógytermekkel van berendezve és a legrövidebb idő alatt gyökeres, állandó és teljes gyógyulást biztosít.

Tapasztalt gyors és biztos eredmények folytán **honorárium teljes gyógyulás után** fizethető. Az intézet nyitva d. e. 8-1-ig, d. u. 2-3-ig.

Dr. Mitzger Tivadar

hirneves hidro-elektroterapeutai rendelő-intézete

Budapest, VI., Teréz-körut 44. I. emelet.

Külön váró- és gyógytermek, külön be- és kimenet.

Levelekre díjmentesen választatik.

-10

Alapított 1800.

Alapított 1800.

Számos kiállításon arany-, ezüstérmekkel és díszoklevelekkel kitüntetve.

ZECHMEISTER K. ÉS FIA

József főherceg, ő csász. és királyi Fensége udvari szállítói

méz-, viaszáru-gyára és méhviasz-fehéritése

GYÖRÖTT.

Ajánljuk a Fötiszt. Plébános Urak becses figyelmébe kitűnő minőségű és az egyház rendeleteirek megfelelő valódi méh-viaszból készített templomi és egyéb viaszgyertyáinkat bármely nagyságban.

l-ma méh-viaszgyertya, hosszú vagy rövid alak	1 kg 5 k — f
l-ma husvét méh-viaszgyertya	1 » 5 » 20 »
Sárga-méh-viaszgyertya (gyász) hosszú alak	1 » 4 » 40 »
l-da méh-viaszgyertya	1 » 4 » 20 »
l-da husvét gyertya	1 » 4 » 40 »
Műviaszgyertya hosszú vagy rövid alak	1 » 2 » 80 »
Viasztekercs l-ma, fehér vagy színes	1 » 5 » 20 »
Viasztekercs l-da, fehér vagy színes	1 » 4 » 80 »
Viasztekercs műviaszból	1 » 3 » 60 »
» sárga, természetes színben	1 » 4 » 40 »
„Guillon“ párisi öröklámpa-bél	1 doboz 3 » 20 »
l-ma méhviasz-fáklya egy beles	1 kg 5 » 20 »
l-da » négy beles	1 » 4 » 40 »
Műviaszfáklya	1 » 3 » 20 »
Gyújtó viasztekercs nem csepegtet, 1 drb 20 fillér	1 » 4 » — »
Finom tömjén	1 » 2 » 40 »
Keresztelő-pamut, igen finom, 20 dekás csomag	1 » 60 »
Legfinomabb égőolaj előpréssből	1 » 1 » 04 »

Vesszővel bevont üvegben vagy bádogkannában küldve, az üveg vagy bádogkanna circa 5 kg. olajra 1 k 60 f, 10 kg. olajra 2 k 40 f, 15 kg. olajra 2 k 80 f, 25 kg. olajra 4 korona. Az olaj ára franco-szállítás nélkül értendő.

Guillon-rendszerű szab. öröklámpa-készülék kisebb és nagyobb alakban:

1 rubin vörös kristály-üveg	2 k 40 kr.
1 doboz szab. bél, kristály lábcskával	
0 sz., 1 sz., 2 sz., 3 sz., 4 számú	3 » 20 »
1 védőfedő aranyozva	1 » 40 »
1 fa-és rézbeté, a lámpaüreg beöltésére	1 » 20 »
1 tartalék-fém lábcska	— » 24 »
1 olajtölcsér pamuttal	— » 36 »

Összesen 8 fnt 80 kr.

Mindennemű stearin- és esillár-gyertya jutányos árban.

Részletes árjegyzékkel kívánatra bérmentve szolgálunk.

Bármely fajta viaszgyertyánkat — 10 kg. mennyiségtől kezdve — Ausztria-Magyarország bármely posta-, vasut- és hajó-állomására díjmentesen csomagolva, bérmentesen szállítjuk.

Égőolaj, stearingyertya stb. árai franco-szállítás nélkül értendő.

Gzégünk számos előkelő kitüntetéssel és elismerő levelekkel rendelkezik.

Fötisztelendő Plebániahivatalnak egy évi utólagos fizetési előny.

Teljes tisztelettel

Zechmeister K. és Fia

26-19